

La Flor roja

LA VIDA DESPRES DEL CONFINAMENT

Bàrbara Cascant Garcia
IES Serra Mariola 1eso A

Ja gara 2 anys va començar una gran desgracia per als essers humans. Sobretot per a aquelles persones que han perdut algún familiar com jo i la meua familia. Per tant vaig a contarvos la meua historia:

Em diuen Marta i vos vaig a parlar sobre el meu digunt germa. El meu germa és deia Marc, ell tenia 8 anys quan va morir, jo sempre he tingut molt bona relació amb el meu germa, ell era el que més volia.

Ell sempre estava a la meua habitació dient-me si volia jugar amb ell, jo sempre deia que sí, pero al llarg del temps ja no volia jugar doncs ell volia jugar a coses que a mi no me agradaven, jo el que volia era anar amb les meues amigues pero no em deixaven per que sols tenia 8 anys i el meu germa tansols 4 anys.

Un dia li vaig dir que no m'apetia jugar, despres d'un rato el vaig sentir plorar a la seva habitació jo pensava que estava sentit per llamar la meua atenció i poder jugar junts, pero igualment vaig anar a veure el que li pasava, vaig entrar i vaig escoltar la seva veu mes guixeta de lo normal, en un xillit ell estava en urgencies, despres de moltes proves li van diagnosticar ASMA, cal ayudar que els metges només va naixer ja ho sospitaven. Apartir d'eixe dia li vaig mostrar molt més carinyo.

Per lo que jo crec va tindre una infancia prau gelif bueno aixó és el que dic sempre, pero la veritat és que no.

Ell sempre em dia que estava trist perquè ell volia córrer com tots els seus companys però que no podia doncs s'ahogava i damunt els seus companys és rien d'ell per perdre totes les carreres, més d'una volta va anar la meua mare a parlar amb el professor d'educació física doncs a ell no li quedava clar que tenia ASMA i al pobre Marc el suspèien. Cosa que a Marc sempre li han encantat els esports i s'esforçava tot el que podia.

Després d'un temps va ixir per les notícies que en Xina hi habien descobert un nou virus i que s'anomenava COVID-19, La meua família no es va asustar i deien que a Espanya no arribaria. Aleshores van continuar organitzant la gesta d'any nou 2020, van convidar a un munt de persones les quals la meitat van donar positiu, doncs 2 persones de països estrangers van viadre ja contagiats, per sort Marc sols va eixir del seu quarto per a menjar-se el raïm, si no hagera donat positiu com els meus pares i jo. Tota la meua família estava confinada, vam estar 2 setmanes sense veure a Marc doncs per a que no pillara el COVID-19 van estar cuidant-lo la meua tia.

Després d'uns dies ens van avisar que habiem tingut molta sort per què si Marc hagera pillat el COVID-19 segurament hagera mort, doncs ell te asma i el COVID-19 també afecta als pulmons.

Les dues setmanes que hi vaig estar confinada em vaig aborrir molt i tirava a gultar a Marc. Com m'aborria tant vaig escomençar a buscar tutorials de manualitats i receptes al microones, me les vaig aprendre de memòria en 2 dies.

Ja portàvem quasi 2 setmanes quan ens van dir que habíem donat negatiu i que Marc ja podia viure. Eixe matí vaig estar molt ocupada fent aquelles receptes tant fàcils perquè hi volia fer-li una sorpresa a Marc. Marc va tornar a la vesprada amb una gran somrisa i corrent a vorenos, eny va pegar una abraçada que sempre recordare com la millor.

Després d'unes setmanes ens van dir que anaven a confinar a tota Espanya uns 15 dies, però els dies es van convertir en setmanes i les setmanes en mesos. En eixos mesos vam estar un poc aborrits però cada vegada menys, fèiem moltes manualitats, jugàvem a molts jocs, vam escomençar a comprar coses per internet i íkiem a les 20:00 a aplaudir al video per tots els metges i la gent que respectava les normes de seguretat també dibuixàvem arcoiris i els apegàvem en les finestres, el arcoiris era com si digérem que hi havia esperança (encara hi ha, però ja estem quasi superant el curs) tot era molt tranquil fins que ens van dir que tornàvem al cole però amb mascaretes. La por que tenia per que li passara algo a Marc és multiplicava per 100.

Jo tenia mals presentiments només ho van dir i esta vegada no hi vam tindre sort, vam perdre tots cursos incluit Marc.

Al principi tots estavem bé, però jo estava molt preocupat per Marc i li vaig dir que en un regal que li van regalar els reikros que no havia estrenat que era un llenç, que dibuixara una flor amb 10 petals i cada vegada que s'encontrava mal que dibuixara un petal de color taronja i quant es sentia molt molt mal que pintara 1 roig. El cuadro estava en el comedor el significat d'ell sols el sabíem Marc i jo.

Apartir d'un dia sols veia els petals de color roig i vaig avisar als meus pares. Marc va ser ingresat un 18 de octubre de 2021.

Marc fue un luchador asta el final, Marc morio el 21 de octubre de 2021.

Encara recorde el ultim dia que el vaig veure ell estava molt mal i igualment em va sonriure, jo pensava que tornaria de aci poc pero no va tornar. El dia que va morir van tocar els metges a ma mare li van dir la noticia ma mare va escomençar a plorar i xillar jo no sabia bé que havia pasat. El dia que vaig saber que no tornaria a veure a Marc em vaig quedar paratitzat en eixe moment no meu podia creure.

Els meus pares sabien que anava a pasar pero no seu van voler creure. Algunes nits sentia a ma mare plorant anant a la cuina a menjar per que crec que era lo unic que no li feia pensar en Marc, amb tan sols 3 dies va aumentar 2 Kg. Al meu pare li va escomençar a anar mal en el treball per que no podia parar de pensar en Marc.

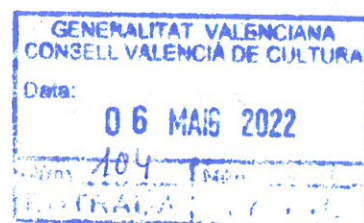
Tot era tant diferent sense ell que jo no tenia ganes ni de anar a l'aseo; els meus pares em van veure tant mal que van escomençar a contractar a psicòlogues i a gent per a que me animara, jo parlava amb elles per videollama doncs no podia anar al col·legi; parlar amb ells em va mantenir l'anima i vaig escomençar a anar al cole però no era lo mateix, el tirava molt a galtar, però poc a poc anava superant la seva mort.

Ara mateixa hi ha coses que recorde que en eixe moment no em donava compte de lo que necessitava al meu germà. Encara el tire molt a galtar però jo no tinc una màquina per a revivir persones així que no puc fer res.

La mort és algo trist i més si el/la que és mort és prou proper a tu, no és algo que és supere de un dia per a altre, és algo que costa molt. Les persones no es poden olvidar aixina que val la pena que recordem lo felices que ens han fet alguna vegada jo sempre recordare a Marc com la personeta més amable, graciosa, carinyosa... que he conegut mai, sempre recordare totes aquelles abraçades, tots aquells jocs que vam jugar. El voldre sempre.

Ara vos parle com a Barbara, si algú de vosaltres ha perdut algun ser vullgut, vos demane que el recordeu amb carinyo, no amb rencor doncs elomillar te vullgut sempre però un dia no estava d'humor i et va dir algo que et va sentir mal doncs de 50 coses bones

que heu pasat pec 1 no li guardes rencor, molts anims a
tots els que heu perdut algun familiar, amic... I ho sent
molt per la seua mort pero alomillor podeu atrasar la mort pero
no evitar-la. Molts anims!

Barbara Escant Garcia.